

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN
O astfel de noapte

Traducere din limba engleză
Alina Rogoian

LITERA
București

prolog

- Winstead, trișor mizerabil!

Daniel Smythe-Smith clipi. Era puțin beat, dar i se părea că tocmai îl acuzase cineva că ar fi trișat la cărți. Îi luase puțin timp, desigur; devenise conte de Winstead doar de un an și încă se întâmpla să uite uneori să se întoarcă atunci când cineva îl striga folosind acest titlu.

Dar nu, el era Winstead sau mai exact Winstead era el și...

Capul îi căzu în față, apoi se clătină. La ce se gândea?
Ah, exact!

- Nu, spuse el încet, încă nedumerit de toată povestea.

Ridică mâna să protesteze, fiindcă era destul de sigur că nu trișase. De fapt, după acea ultimă sticlă de vin, era, poate, singurul lucru de care mai era sigur. Dar nu mai reuși să spună nimic. De fapt, abia reuși să se dea stângaci laoparte când masa începu să se răstoarne peste el.

Masa? Pe toți dracii, cât era de beat?

Dar, da, masa zăcea acum într-o rână, cărțile erau pe podea, iar Hugh Prentice țipa la el ca un nebun.

Probabil și Hugh era beat.

- Nu am trișat, spuse Daniel. Ridică sprâncenele și clipi, ca și cum gestul de bufniță ar fi putut îndepărta ceața de alcool ce părea să întunece, ei bine, totul. Îi aruncă o privire lui Marcus Holroyd, cel mai bun prieten al lui, și ridică din umeri. Eu nu trișez.

Toată lumea știa că el nu trișa.

Dar era limpede că Hugh își pierduse mințile, iar Daniel nu putu decât să se holbeze la el cum delira furios, fluturând din brațe și ridicând vocea. Semăna cu un cimpanzeu, reflectă Daniel curios. Mai puțin blana:

LIBRIS | We know
BOOKS

- Ce tot spune acolo? întrebă el, fără a se adresa cuiva anume.

- E imposibil să fi avut asul acela! tună Hugh. Se aruncă greoi spre el, cu unul dintre brațe întins în față într-un gest de acuzație șovăitoare. Asul ar fi trebuit să se afle chiar... chiar... Scutură mâna spre un punct din locul în care se aflase masa. Ei bine, nu ar fi trebuit să-l ai, bombăni el.

- Dar l-am avut, îi spuse Daniel.

Nu furios, nici măcar pe un ton defensiv. Doar o afirmație neutră, ridicând din umeri de parcă ar fi zis: „Nu mai e nimic de spus“.

- Nu se putea să îl ai, îi aruncă Hugh. Știi fiecare carte din pachet.

Era adevărat. Hugh întotdeauna știa fiecare carte din pachet. Minte îi era înspăimântător de ageră în această privință. Putea să facă și calcule în cap. Dintre cele complicate, cu mai mult de trei cifre, să țină în minte și să adauge toate acele tâmpenii pe care fuseseră obligați să le exerseze la nesfârșit la școală.

Acum, când se gândea mai bine, Daniel probabil nu ar fi trebuit să-l provoace niciodată la o partidă de cărți. Dar căutase ceva care să-l distreze și, la drept vorbind, se așteptase să piardă.

Nimeni nu câștiga la cărți în fața lui Hugh Prentice.

Nimeni, se părea, în afară de el.

- Remarcabil, murmură Daniel, coborând privirea spre cărți. Într-adevăr, acum erau împrăștiate pe podea, dar știa ce anume avusese. Fusesse la fel de surprins ca toți ceilalți când pusese jos mâna câștigătoare. Am câștigat, anunță, deși avea impresia că deja spusese prea mult. Se întoarse din nou spre Marcus: Ca să vezi!

- Tu ascuți măcar ce spune? șuieră Marcus. Bătu din palme sub ochii lui Daniel. Trezește-te!

Daniel se posomorî, încrețindu-și nasul din cauza țiuitului din urechi. Gestul fusesse cu totul nejustificat.

LIBRIS

We know
books

- Sunt treaz, spuse el.

- Îți cer satisfacție! mârâi Hugh.

Daniel îl privi surprins:

- Poftim?

- Numește-ți secunzii!

- Mă provocă la duel?

Fiindcă lui așa i se părea. Dar, își aminti el, *era* beat.

Și avea impresia că și Prentice era.

- Daniel, mormăi Marcus.

Daniel se întoarse.

- Cred că mă provoacă la duel.

- Daniel, *taci!*

- Pff! Daniel se descotorosi de Marcus fluturând din mână. Îl iubea ca pe un frate, dar putea fi atât de plicticos uneori. Hugh, îi spuse Daniel bărbatului furios din fața lui, nu fi prost!

Hugh se aruncă spre el.

Daniel sări din calea lui, dar nu suficient de repede, și se prăvăliră amândoi pe podea. Daniel avea cu vreo cinci kilograme mai mult decât Hugh, dar Hugh era furios, în vreme ce Daniel nu era decât amețit, iar Hugh reuși să-i administreze cel puțin patru pumni înainte ca Daniel să apuce să-i dea măcar unul. Și nici măcar acela nu îl atinse, fiindcă Marcus și alți câțiva săriră între ei, despărțindu-i.

- Ești un trișor mizerabil! gâfâi Hugh, zbatându-se în mâinile celor doi bărbați care îl țineau.

- Tu ești un idiot!

Hugh se întunecă la față.

- Îți cer satisfacție!

- Ba nu o s-o faci, îi aruncă Daniel. La un moment dat - probabil când Hugh își trântise pumnul în falca lui -, confuzia din mintea lui Daniel fusese înlocuită de furie. *Eu* îți cer satisfacție!

Marcus mormăi.

LIBRIS | We know books

- Peticul de verdeață? spuse Hugh rece, referindu-se la locul izolat din Hyde Park unde gentlemenii își rezolvau disputele.

Daniel îi susținu calm privirea.

- În zori.

Se lăsă o tăcere înăbușitoare, toți așteptând ca unul din bărbați să își vină în fire.

Dar nu o făcură. Firește că nu o făcură.

Un colț al gurii lui Hugh se ridică.

- Așa să fie!

- Oh, pe toți dracii! gemu Daniel. Mă doare capul.

- Serious? spuse Marcus sarcastic. Nu-mi închipui cum s-a ajuns la așa ceva.

Daniel înghiți în sec și se frecă la ochiul sănătos. Cel pe care nu îl învinețise Hugh cu o noapte înainte.

- Sarcasmul nu te prinde.

Marcus îl ignoră.

- Încă nu e prea târziu să-i pui capăt.

Daniel aruncă o privire în jurul lui, observând copacii ce mărgineau din toate părțile luminișul și iarba foarte verde ce se întindea în fața lui, până la Hugh Prentice și bărbatul de lângă el, care îi inspecta pistolul. Soarele răsărise doar de zece minute, iar roua dimineții încă se agăța tăcută de tot din jur.

- E puțin cam târziu pentru asta, nu crezi?

- Daniel, e o idioțenie! Nu e nicidecum o idee bună să tragi un foc de armă. Probabil încă ești amețit de azi-noapte. Marcus îi aruncă lui Hugh o privire alarmantă. La fel și el.

- M-a acuzat că aș fi trișat.

- Nu merită să mori pentru asta.

Daniel își dădu ochii peste cap.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Marcus! Nu o să tragă cu adevărat în mine.

LIBRIS | We know books

Din nou, Marcus îndreaptă spre Hugh o privire îngrijorată.

- Eu n-aș fi chiar atât de sigur de asta.

Daniel îi ignoră îngrijorarea, dându-și din nou ochii peste cap.

- Va trage în aer.

Marcus clătină din cap și porni spre secundul lui Hugh, aflat în mijlocul luminișului. Daniel îi urmări inspectând pistoalele și sfătuindu-se cu doctorul.

Cine naiba se gândise să aducă un doctor? Nimeni nu trăgea efectiv în adversar la astfel de întâlniri.

Marcus se întoarse cu o expresie mohorâtă și îi întinse lui Daniel pistolul.

- Încearcă să nu te omori singur, bombăni el. Nici pe el.

- Așa o să fac, spuse Daniel, păstrând un ton ușor degajat, suficient cât să îl enerveze teribil pe Marcus. Își ocupă locul, ridică brațul și așteptă numărătoarea până la trei.

Unu.

Doi.

Tr...

- Pe toți dracii, m-ai împușcat! țipă Daniel, ridicând privirea spre Hugh cu o expresie plină de șoc și furie. Își privi umărul, care acum sângera. Era rănit doar mușchiul, dar Dumnezeuule, cât de tare durea! Și era brațul cu care ar fi trebuit să tragă. Ce naiba a fost în mintea ta? îi strigă.

Hugh nu făcu decât să se zgâiască la el ca un tâmpit, ca și cum nu și-ar fi dat seama până atunci că un glonț putea face sângele să țâșnească.

- Idiot mizerabil! bombăni Daniel, ridicând pistolul pentru a trage și el.

Ținti mult într-o parte - văzuse un copac mare și gros care putea încasa un glonț -, dar apoi îl văzu pe doctor apropiindu-se în fugă, vorbind în neștire despre ceva, iar

când Daniel se întoarse spre el, alunecă pe un petic de iarbă umedă, degetul i se strânse pe trăgaci, iar glonțul porni de pe țevă înainte să fi vrut el.

La naiba, ce tare durea reculul! Idiot...

Hugh țipă.

Daniel își simți pielea înghețând și, cu oroare crescândă, ridică privirea spre locul în care se aflase Hugh mai devreme.

- Oh, Dumnezeu!

Marcus pornise deja în fugă spre el, la fel și doctorul. Era sânge peste tot, atât de mult încât Daniel îl vedea scurgându-se prin iarbă chiar din celălalt capăt al luminișului. Pistolul îi alunecă din mână și făcu un pas în față, hipnotizat.

Dumnezeule, nu cumva tocmai omorâse un om?

- Aduceți-mi geanta! țipă doctorul, iar Daniel mai făcu un pas în față.

Ce ar fi trebuit să facă? Să ajute? Marcus se ocupa deja de acest lucru, împreună cu secundul lui Hugh. În plus, nu îl împușcase chiar el?

Ce ar fi trebuit să facă un gentleman? Să ajute un om după ce înfipsese un glonț în el?

- Rezistă, Prentice! auzi pe cineva implorând, iar Daniel mai făcu un pas în față, și încă unul, până când duhoarea metalică de sânge îl izbi năucitor.

- Leag-o strâns! spuse cineva.

- O să-și piardă piciorul.

- Mai bine decât viața.

- Trebuie să oprim sângerarea.

- Apasă mai tare!

- Să nu adormi, Hugh!

- Încă sângerează!

Daniel ascultă. Nu știa cine și ce spunea, dar nu conta. Hugh era pe moarte, chiar acolo în iarbă, iar el era vinovatul.

IBDIS | We know books
Fusese un accident. Hugh îl împușcase. Iar iarba fusese udă.

Alunecase. Dumnezeu sfânt, oare știau că alunecase?

- Eu... eu...

Încercă să vorbească, dar nu își găsea cuvintele și, oricum, nu îl auzi decât Marcus.

- Ar fi bine să stai deoparte, îi spuse Marcus sever.

- El a...

Daniel încercă să pună singura întrebare care conta, dar se sufocă.

Apoi leșină.

Când își reveni, Daniel se afla în patul lui Marcus, cu brațul strâns într-un bandaj. Marcus stătea pe un scaun din apropiere, uitându-se pe fereastra ce strălucea în soarele amiezii. Când Daniel se trezi cu un geamăt, se întoarse rapid spre prietenul lui.

- Hugh? întrebă Daniel răgușit.

- E viu. Cel puțin era când am întrebat ultima dată.

Daniel închise ochii.

- Ce am făcut? șopti.

- Piciorul lui e distrus, spuse Marcus. Ai nimerit o arteră.

- Nu am vrut.

Părea o scuză jalnică, dar era adevărat.

- Știu. Marcus se întoarse din nou spre fereastră.

Țintești teribil de prost.

- Am alunecat. Era ud pe jos.

Nu știa de ce se mai obosea să o spună. Nu conta. Nu dacă Hugh murea.

Pe toți dracii, erau prieteni! Acesta era cel mai stupid aspect din toată povestea. El și Hugh erau prieteni. Se cunoșteau de câțiva ani, de când își începuseră studiile la Eton.

Dar băuse mult, Hugh băuse și el, toată lumea băuse, cu excepția lui Marcus, care se oprea întotdeauna după primul pahar.

- Cum e brațul? îl întrebă Marcus.

- Mă doare.

Marcus încuviință din cap.

- E bine că mă doare, spuse Daniel, ferindu-și privirea.

Marcus probabil încuviință din cap din nou.

- Cei din familia mea știu?

- Nu știu, răspunse Marcus. Dacă nu știu încă, vor afla în curând.

Daniel înghiți în sec. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, avea să devină un proscris, iar acest lucru avea să-i afec-teze și familia. Surorile lui mai mari erau căsătorite, dar Honoria de-abia își făcuse debutul. Cine avea să o mai accepte acum?

Și nu voia să se gândească nici la cât de mult avea să sufere mama lui.

- O să fiu nevoit să plec din țară, spuse Daniel sec.

- Încă nu e mort.

Daniel se întoarse spre el, nevenindu-i să creadă sim-plitatea acelei afirmații.

- Dacă supraviețuiește, nu vei fi nevoit să pleci, spuse Marcus.

Era adevărat, dar Daniel nu își putea imagina că Hugh avea să rămână în viață. Văzuse sângele. Văzuse rana. La naiba, văzuse chiar și osul, expus larg vederii!

Nimeni nu supraviețuia unei asemenea răni. Dacă nu îi venea de hac hemoragia, infecția avea s-o facă.

- Ar trebui să merg să îl văd, decise Daniel într-un final, ridicându-se.

Își aruncă picioarele peste marginea patului și aproape că le puse pe podea până să ajungă Marcus la el.

- Nu e o idee bună, îl avertiză Marcus.

- Trebuie să-i spun că nu am făcut-o intenționat.

Marcus ridică din sprâncene.

LBRIS

We know
books

- Nu cred că va mai conta.

- Contează pentru mine.

- E foarte posibil ca magistratul să fie și el prezent.

- Dacă magistratul ar fi vrut să mă aresteze, m-ar fi găsit deja aici.

Marcus reflectă, apoi, în cele din urmă, se dădu la o parte și spuse:

- Ai dreptate.

Îi întinse brațul, iar Daniel se prinse de el pentru a se pune pe picioare.

- Am jucat cărți, spuse Daniel pe o voce goală, fiindcă asta face un gentleman. Iar când m-a făcut trișor, l-am provocat la duel fiindcă asta face un gentleman.

- Nu-ți face asta, spuse Marcus.

- Nu, spuse Daniel întunecat. Avea să termine. Unele lucruri trebuiau spuse. Se întoarse spre Marcus cu ochii scânteind. Am tras într-o parte, fiindcă așa procedează un gentleman, spuse el furios. *Și am ratat.* Am ratat și l-am nimerit pe el, iar acum al naibii să fiu dacă nu o să-mi fac datoria de bărbat și o să merg la el să îi spun că îmi pare rău!

- Te duc eu până acolo, spuse Marcus.

Nu avea ce altceva să spună.

Hugh era cel de-al doilea fiu al marchizului de Ramsgate și fusese dus în casa tatălui său de pe St. James. Nu îi luă mult lui Daniel să se convingă că nu era binevenit.

- Tu! tună Lord Ramsgate, întinzând un braț în direcția lui Daniel de parcă indica diavolul însuși. Cum îndrăznești să-ți arăți fața aici?

Daniel rămase foarte liniștit. Ramsgate avea tot dreptul să fie furios. Era șocat. Suferea.

- Am venit să...

- Îți oferi condoleanțele? îl întrerupse Lord Ramsgate disprețuitor. Sunt sigur că vei afla cu regret că e puțin prea devreme pentru asta.

LIBRIS | We know books

Daniel își permise o clipă de speranță.

- Deci trăiește?

- De-abia răsuflă.

- Aș dori să îmi cer scuze, spuse Daniel țeapăn.

Ochii lui Ramsgate, deja bulbucați, deveniră imposibil de mari.

- Scuze? Chiar așa? Crezi că scuzele te vor salva de la spânzurătoare dacă fiul meu moare?

- Nu de asta...

- O să mă asigur că vei fi spânzurat. Să nu crezi că nu o voi face.

Daniel nu se îndoii nici o clipă.

- Hugh a fost cel care l-a provocat la duel, spuse Marcus încet.

- Nu mă interesează cine pe cine a provocat! se răsti Ramsgate. Fiul meu a procedat corect. A țintit într-o parte. Dar tu... Se întoarse spre Daniel cu un torent de venin și de durere. Tu l-ai împușcat. Ce ți-a venit să faci așa ceva?

- Nu am făcut-o intenționat.

Pentru o clipă, Ramsgate nu făcu decât să se holbeze la el.

- Nu ai făcut-o intenționat. Asta e explicația ta?

Daniel nu spuse nimic. Vorbise fără vlagă chiar și pentru propriile urechi. Dar era adevărul. Și era îngrozitor.

Se uită la Marcus, sperând să găsească la el un sfat mut, ceva care să-i sugereze ce să spună, cum să se poarte. Dar și Marcus părea pierdut, iar Daniel presupuse că aveau să-și ceară scuze încă o dată și să se retragă, dar chiar în clipa aceea în cameră intră majordomul, anunțând că doctorul coborâse de la căpătâiul lui Hugh.

- Cum se simte? întrebă Ramsgate.

- Va trăi, confirmă doctorul, câtă vreme e ferit de infecție.

- Și piciorul?